

Észreveszem-e a bajban levőt?

"Egy úton lévő samaritánus pedig, amikor odaért hozzá és meglátta, megszánta." (Lk 10:33)

Az irgalmas samáriai példázatában (Lk 10:25-37) Jézus egészen gyakorlati módon tanít minket az irgalmasság mozdulataira.

A Jeruzsálem-Jerikó útvonalon sok természetes barlang volt, ahol útonálló rejtőzhettek és magányos járókelőket támadhattak meg. Így történt ez a példázatban szereplő emberrel is. Őt is kifosztották és félholtra verve otthagyták az úton. Többen elhaladtak mellette, de nem segítettek. Arra ment egy samáriai, és noha az ő népe és a zsidók akkor gyűlölték egymást, mégis segített rajta.

Miért? Azért, mert a másíknak szüksége volt rá. Ez elég volt számára ahhoz, hogy minden más szempont mellékes legyen, és ne tanúsítson irgalmatlanságot. Az irgalmas szívű embernek ennyi elég: valaki segítségre szorul, én pedig segíthetek. A hívő ember tudja, hogy ezeket a feladatokat Isten készíti el számára. (Ef 2:10).

Hogyan segített? Meglátta és megszánta!

Gyakran meg sem látjuk azokat, akik a segítségünkre szorulnak. Vagy azért, mert túlságosan el vagyunk foglalva önmagunkkal, saját gondjainkkal, vagy azért, mert meg sem akarjuk látni a segítségre szoruló, és eszünk ágában sincs segíteni. Pedig azt olvassuk: „Az irgalmas szemű ember megáldatik” (Péld 22:9). Milyen sok hiábavalóságot és rosszat észreveszünk, mennyi mindenben legeltetjük a szemünket! Meglátjuk-e azokat, akik bajban vannak és ránk várnak?

Minden ember nyomorúságán nem tudunk segíteni, de akit Isten élénk vezet, azért már felelősek vagyunk. Észreveszem-e azokat, akiken nekem kell segítenem?

Misszió osztály

Észreveszem-e a bajban levőt?

"Egy úton lévő samaritánus pedig, amikor odaért hozzá és meglátta, megszánta." (Lk 10:33)

Az irgalmas samáriai példázatában (Lk 10:25-37) Jézus egészen gyakorlati módon tanít minket az irgalmasság mozdulataira.

A Jeruzsálem-Jerikó útvonalon sok természetes barlang volt, ahol útonálló rejtőzhettek és magányos járókelőket támadhattak meg. Így történt ez a példázatban szereplő emberrel is. Őt is kifosztották és félholtra verve otthagyták az úton. Többen elhaladtak mellette, de nem segítettek. Arra ment egy samáriai, és noha az ő népe és a zsidók akkor gyűlölték egymást, mégis segített rajta.

Miért? Azért, mert a másíknak szüksége volt rá. Ez elég volt számára ahhoz, hogy minden más szempont mellékes legyen, és ne tanúsítson irgalmatlanságot. Az irgalmas szívű embernek ennyi elég: valaki segítségre szorul, én pedig segíthetek. A hívő ember tudja, hogy ezeket a feladatokat Isten készíti el számára. (Ef 2:10).

Hogyan segített? Meglátta és megszánta!

Gyakran meg sem látjuk azokat, akik a segítségünkre szorulnak. Vagy azért, mert túlságosan el vagyunk foglalva önmagunkkal, saját gondjainkkal, vagy azért, mert meg sem akarjuk látni a segítségre szoruló, és eszünk ágában sincs segíteni. Pedig azt olvassuk: „Az irgalmas szemű ember megáldatik” (Péld 22:9). Milyen sok hiábavalóságot és rosszat észreveszünk, mennyi mindenben legeltetjük a szemünket! Meglátjuk-e azokat, akik bajban vannak és ránk várnak?

Minden ember nyomorúságán nem tudunk segíteni, de akit Isten élénk vezet, azért már felelősek vagyunk. Észreveszem-e azokat, akiken nekem kell segítenem?

Misszió osztály